

V

Дойдоха дни — да нѣмашъ нищо,
 да дигнешъ да изпродадешъ
 каквото имашъ. Въ пепелища,
 въ петровски пекъ, въ никулски скрежъ
 въ полето до душа залитай, —
 и ето нѣкой очилатъ
 хамбара ти, безъ да те пита,
 заплѣсква съ восъченъ печатъ.
 И зжбъ не можешъ да обѣлишъ,
 защото — боже упазил —
 задъ златни рамки, презъ сълзи,
 очитѣ, гнѣвно заблестѣли,
 показватъ, че си длъженъ днесъ
 къмъ другъ, „вѣрховенъ интересъ“.